

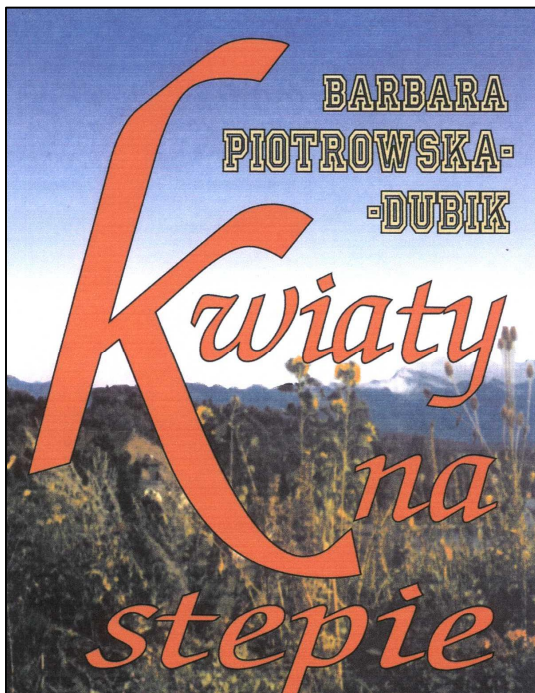
Czytaliśmy – polecamy

Tytuł:

Kwiaty na stepie

Autor:

Barbara Piotrowska-Dubik

Szczerze polecam świetną książkę pt. „Kwiaty na stepie”. Autorka Barbara Piotrowska-Dubik dedykuje ją pamięci dzieci polskich zesłanych na Sybir oraz swej Mamie na podziękowanie.

Mając 12 lat została zesłana wraz z matką i dwoma młodszymi braćmi do Kazachstanu, gdzie przeżyła 6 lat tułaczki, głodu i ciężkiej pracy fizycznej. W książce stara się utrwalić wierny obraz trudnych przeżyć. Te osobiste wrażenia z młodzieńczą świeżością i ufnością ukazują nie tylko zmaganie się z koszmarem dni pełnych grozy i bezsilności, lecz także niezłomną postawę

odważnych dzieci, których czyny zakwitwały tam jak kwiaty na stepie.

Wartki styl tych wspomnień pozwala odczuć piękno bezkresnych stepów w słońcu, lub przeżywać chwile wojennej grozy, czy też rozszalałego, mroźnego buranu.

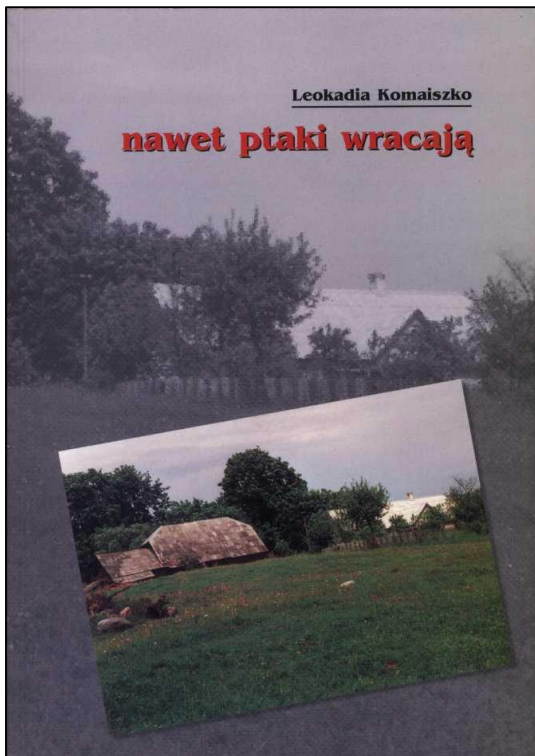
W chwilach wielkiej próby sił w zetknięciu ze światem zła zwycięża ukochanie Boga i Polski, co umożliwia zachowanie do końca ludzkiej godności. Silne wrażenie sprawia brak wrogości, czy nienawiści do sprawców tyłu nieszczęść.

Książkę zawdzięczamy wydawnictwu im. Stefana Kardynała Wyszyńskiego „Soli Deo” Apostolicum Warszawa – Żąbki 2001, a kupiłam ją za 18 zł w księgarni na ulicy Kanonii, z prawej strony od Katedry św. Jana.

Maria z Podhorskich Reyowa.

Tytuł:
Autor:

Nawet ptaki wracają
Leokadia Komaiszko

W 1999 r. w Lublinie ukazała się książka wydana przez S.C.TEXT, Leokadii Komaiszko pt. „Nawet ptaki wracają”. Jest to książka napisana na podstawie reportaży autorki, Polki, dziennikarki, urodzonej na Wileńszczyźnie, o życiu Polaków poza Polską. W książce zabrakło naświetlenia politycznego, było to jednak w tamtym okresie niemożliwe.

Leokadia Komaiszko po wojnie obywatelka Litwy po ukończeniu studiów dziennikarskich w Mińsku przez 8 lat pracowała w polskim dzienniku „Czerwony Sztandar” później w „Kurierze Wileńskim” jedynej polskiej ga-

zecie w ZSRR.

Autorka jeździła polskimi śladami po wszystkich niemal republikach Związku Radzieckiego szukając skupisk ludności polskiej wywiezionej przez Stalina, nawiązując kontakty i pisząc reportaże do „Kurierza Wileńskiego” o życiu naszych rodaków. Po rozpadzie ZSRR pisała głównie o Polakach na litewskiej i białoruskiej Wileńszczyźnie. Od 1996 r. mieszka w Belgii, gdzie wydaje dwumiesięcznik Ogólnoświatowego Polonijnego Klubu Korespondencyjnego „Listy z daleka” i pisze reportaże o Polakach w Belgii. Jest też poetką. Napisała i wydała w Polsce 2 tomiki „W stronę światła” i „Motyle na łąkach dzieciństwa”.

Zofia Wilk